

ЕСЕ ПО ПОВОД ДЕНЯ НА ЗЕМЯТА

Ако обичаме природата и искаме тя да остане все така красива, точно на нас се пада отговорността да спрем да я унищожаваме. Тя ни отправя послания колко много «я боли» от нашите неразумни дейности. Но нас ни е безразлично - все едно не живеем благодарение на нея! Земята няма да е вечна, но нужно ли е да ускоряваме гибелта ѝ?

Тъжно е, че с всеки изминал ден последствията стават все по-очевидни и по-срещкащи. През последното столетие сме ѝ причинили повече вреди, отколкото през последните 100 хиляди години. Ето факти за скиптиците: Само във Великобритания над 2000 души годишно умират преждевременно заради прекомерното замърсяване на въздуха. Нови 500 000 астматични кризи, 25 000 случая на хроничен бронхит, рак на белия дроб...

И ако статистиката не вълнува никого, въпросът за етичната страна на проблема остава. Престъпно е безхаберие то и невежеството на хората за екологичния превоз и производство, за разхищението на природни блага и ресурси... Даваме ли си сметка? «Палим» колата, за да се предвижим до място на 5 минути път от нас. Ситуацията е абсурдна - биват унищожавани «белите дробове на планетата» - хиляди дървета - за вестници, в които призовават за опазването на природната среда; отсичат дърво, за да сложат на негово място билборд против отсичането на дървета...

А изход има. Рециклирането е едно от многото решения. Една алуминиева кутийка се разлага за 500 години, но ако си направим труда да я рециклираме, ще осигурим 3 часа работа на телевизора си. Ако пък рециклираме стъклена бутилка (която се разгражда хиляди години), тя ще е достатъчна да захрани една крушка за 4 часа.

Днес нещата са страшни, а какво ще бъде след 100 години? Не се изисква много от нас – напротив – едно нищожно усилие да пазим! Сега и в бъдеще като добри стопани да спасим своя дом – Земята и така да съхраним най-ценното - живота.